

γελαστής ὁ, Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. γελαστής.

1) Ὁ γελῶν, ὁ ἔχων τάσιν νὰ γελᾷ Λεξ. Πρω. Δημητρ.

2) Γελαστήας, ὁ ἰδ. Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

γελαστικά ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γελαστικός.

1) Γελαστιά, ὁ ἰδ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. : Γελαστικά τοῦ προκρίθηκε Λεξ. Δημητρ. 2) Χλευαστικῶς Λεξ. Δημητρ. : Γελαστικά τοὺς γέρονς μὴν πειράζης. 3) Ἀπατηλῶς, δο-
λῶς Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. : Τοῦ φέροθηκε γελαστικά Λεξ. Δημητρ.

γελαστικός ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Γ.Βλαχογιάνν.,

Προπύλ. 1, 10 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελαστικός.

1) Ὁ φιλόγελως, ὁ ἔχων τάσιν, διάθεσιν πρὸς γέλωτα Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Ὁ προκαλὼν τὸν γέλωτα, ὁ γελοῖος Πελοπν. (Μεσσ.) — Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. : Ἦτανε γελαστικὸ τὸ παραμῦθι Μεσσ. Γελαστικὸ τῆς ζωῆς σημάδι φαίνεται ψηλά τὸ κόκ-
κινο μπαϊράκι Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναγελα-
στικός.

γελαστός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) γιλαστός βόρ.

ιδιῶμ. γελατῶς Βιθυν. (Κίος) γελαστές Σκυρ. γελαστέ Τσακων. (Χαβουτσ.) γιαιτέ Τσακων. (Μέλαν).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελαστός.

1) Ὁ ἔχων εὐθυμον, μειδιῶσαν καὶ εὐχαριν ἔκφρασιν προσ-
ώπου κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) : Εἶναι
γελαστός ἄνθρωπος. Τὸν εἶδα γελαστόν. Ἐχει γελαστὸ πρόσ-
ωπο. Εἶναι γελαστή 'ς τὴ φωτογραφία. Ἐρχονται γελαστὰ
τὰ παιδιὰ κοιν. Πάντα του γελατῶς ἔρκεται Βιθυν. (Κίος)
Γελαστὲ ὁ λείψανε (γελαστός ὁ νεκρός) Χαβουτσ. Ἐδες ὁ
γαμπρός τσ' ἡ νύφη γελαστοὶ γελαστοὶ ἔτανε Σκυρ. Βαστοῦσε
μὲ κόπο τὰ δάκρυα ποὺ τὴν ἔπνιγαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ φαί-
νεται γελαστή Π.Νιρβάν., Ἀγριοπούλ., 147 || Ποιήμ.

Θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια,

θέλω τὴν ἀπαλή σου ἀγκαλιά

Γ.Δροσίν., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 84.

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή ἀπὸ τ' ἀμπέλια ἀπάνωθεν

ἐκοίταγε ἡ σελήνη.

Α.Σικελιν., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 402. 2) Ὁ ἀπατη-
τηθεὶς, ὁ ἐμπαιχθεὶς Τσακων. (Μέλαν.) : Μ' ἔκ' ἔχου γιαιτέ
δὴ βολέ (μὲ ἔχει γελάσει δύο φορές).

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

γέλαστρον τό, Χ.Παλαίς., Τὸ παράπ. τοῦ τσουροῦ, 7.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ.

Καταγέλαστος, γελοῖος : Ποίημ.

Ἐν ἐπετάσ-σαμεν π-παρᾶν/τῶν νὰ μᾶς κάμνη μασκαρᾶν/
γέλαστρον ἡ Εὐρώπη.

γελᾶτος ἐπίθ. Δ.Καμπούρογλ., Νεράιδ. κάστρ., 95 γι-
λαῖτους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾱτος, ὡς
τρέχω-τρεχᾶτος, φεύγω-φευγᾶτος, χορταίνω
-χορτᾶτος, δι' ἃ ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1,442.

1) Γελαστός 1, ὁ ἰδ. Ἡπ. : Ἄσμ.

Γιλάτη πῶρχιτ' ἀπὸν πέρα/μὲ τὴν κόκκινη οὐμπρέλα

2) Καθαρός, αἰθριος Δ.Καμπούρογλ., ἐνθ' ἄν. : Αὐτὸς ὁ γα-
λανός, ὁ γελᾶτος, ὁ κατάχρυσος οὐρανός ἐβαρέθηκε πιά νὰ
σᾶς βλέπη!

γελέκα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Κυνουρ.) γιλέκα Στερελλ.

(Αἰτωλ.) γιλιέκα Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι, κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Ἀνδρικὸν γελέκιον μεγαλύτερον τοῦ κανονικοῦ διὰ τὸν
φέροντα αὐτὸ Κρήτ. : Ἄσμ.

Μιά βιθαμὴ τὸ βόι σου καὶ δέκα ἡ γελέκα,

γιά γιάε παλιοπούστακο καὶ θέλει καὶ γυναῖκα

(γιά γιάε=γιά ἰδέε). 2) Ἐξωτερικὸς μάλλινος βραχὺς
καὶ ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης τῶν γυναικῶν μετὰ ἢ ἄνευ κεντη-
μάτων Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) : Μιά γελέκα
ξεμαργέλωτη (ἐπενδύτης ἄκομψος) Κυνουρ. 3) Λευκοῦ
χρώματος πρόβατον μὲ μελανὴν κηλῖδα ἐπὶ τῆς ὠμοπλά-
της Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γελεκάκι τό, κοιν. γιλικάκ' Στερελλ. γελεκάτῃ Κῶς
'ιλεκάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γελέκι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

1) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης, φερόμενος ὡς ἐσω-
τερικὸν ἢ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔ-
χων ἐνίοτε καὶ κεντήματα κοιν. : Μόδα εἶναι τώρα αὐτὰ
τὰ γελεκάκια ποὺ φοροῦνε οἱ γυναῖκες. Μοντέρνο γελε-
κάκι κοιν. Φορεῖ ἡ Διξιάσουνοῦ ἔναγ-γελεκάτῃμ βολ-λὴν
ὁμορφο Κῶς || Ἄσμ.

Δῶσ' μου τὸ γελεκάκισ-σου, τὸ καθημ-μερινός-σου

Ρόδ.

Πῶς ἦρθε δ' ἀδερφάκι μου κ' ἦτο ξεσπαθωμένο

κ' ἦτο δὲ ἱλεκάκι δου 'ς τὸ αἷμα βουτημένο!

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παίζοντες διαι-
ροῦνται εἰς δύο ἰσαριθμοὺς ομάδας, ὁ δὲ ἀρχηγός τῆς μὴ εὐ-
νοηθείσης ὑπὸ τοῦ λαχνοῦ κύπτει, ἵνα ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ
ἵππαστι ὁ τῆς ἐτέρας. Εἰς τοῦτον ρίπτεται ἀπὸ ἀποστά-
σεως γελεκάκι περιστραμμένον ἢ μανδῆλιον δεδεμένον εἰς
κόμβον. Ἄν οὗτος ἢ τις τῶν τῆς ομάδος του συλλάβῃ τοῦ-
το, πάντες οἱ τῆς ἐτέρας ομάδος ὀφείλουν νὰ φέρουν ἵππα-
στὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς μέχρις ὀρισμένου σημείου. Ἀντι-
θέτως, ἂν τὸ ριφθὲν συλληφθῇ ὑπὸ τινος τῆς ἀντιθέτου ὁ-
μάδος, ἡ ὁμάς τούτου νικᾷ καὶ οἱ παῖκταί της μεταφέ-
ρονται ἵππαστι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν
ἀπόστασιν Πελοπν. (Γορτυν.)

γελεκᾶς ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ τεχνίτης, ὁ κατασκευάζων γελέκια.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

γελεκᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἱλεκᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾱτος.

Ἀνδρικός ἐπενδύτης σχήματος χειριδωτοῦ γελέκου. : Ὁ
'έρο Ἰακουμοϊάννης ὅλο ἱλεκᾶτα τὰ 'κανε τὰ ροῦχα.

γελέκι τό, γελέκιν Πόντ. (Τραπ.) γελέκ-κιν Κύπρ.
γελέκι σὺνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.) γελέκ' Ἡπ. (Πα-
λάς.) Μύκ. γελέξ' Θράκ. (Σαμακόβ.) Τῆν. γελέτσι Κορσ.
Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) Χίος γελέτῃ Κῶς γελέτῃ
Πόντ. (Ὀφ.) ἑλέτσι Κάρπ. γιλέκι Ἡπ. Κῶς Λέρ. Νάξ. (Τσι-
καλαρ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Γαργαλ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δη-
μητρ. γιλέξ' Ἀλόν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ.
(Βόιον Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) γιλέτσι Ἀστυπ. Ἴος
Σίκιν. γιλέτσ' Ἀνδρ. (Κόρθ.) Τένεδ. ἱλέκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Κωμιακ.) ἱλέκ' Μακεδ. (Βλάστ.) ἱλέξ' Μακεδ.
(Γκιουβ.) γελέκο κοιν. γιλέκου Θεσσ. (Δομοκ.) Στερελλ.

(Ἄχυρ. Χρισ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) γελέκ-κο Κύπρ. γελέκ-κον Κύπρ. (Μένουικ.) ζελέκο Φολέγ. κελέγο Πελοπν. (Στεμν.) ἑλέκο Κάλυμν. ἱλέκου Μακεδ. (Βογάτσ.) γελέκος ὁ, Κρήτ. γιλέκος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yelek* = βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης.

Ὁ τύπ. γιλέκι καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. γελέκο καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1674 ἐκ Παξῶν, ἰδ. Γ.Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν, 82, 4 «ἓνα γελέκο μεταξένιο».

1) Βραχὺς τῶν χωρικῶν ἐπενδύτης ἄνευ χειρίδων, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὰ νῶτα μέχρι τῆς ὀσφύος, διασταυροῦται δὲ εἰς τὸ στῆθος καὶ κοσμεῖται ἐνίοτε διὰ κεντημάτων σύνθη. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) : Παράγειλα ἔς τὸ γουδάρο τὸ Βλαχοθανάση, σὰ γατέβη, νὰ σοῦ φέρη ἓνα ζευγάρι γελέκια γιὰ νὰ φορῇς τὸ χειμῶνα Πελοπν. (Κορών.) Τὸν παλιὸ καιρὸ εἶχανε ἓνα τσαπράκι ἔς τὸ γελέκι τοὺς οἱ γυναῖκες καὶ ἐπιανε καὶ μέσα φαινότανε τὸ ὠραῖο κεντητὸ πουκάμισο (τσαπράκι=μικρὰ πόρπη, κοινῶς κόπιτσα) Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἐπεκουμπάτσα τὸ γελέτῶ μ' (ἐξεκούμπωσα τὸ γελέκι μου) Ὁφ. Σαρακένιο γελέκο (μάλλινον γελέκι τῶν ἀνδρῶν) Πελοπν. (Οἶτυλ.) || Φρ. Τοῦ κόβω τὸ ἱλέκι (τοῦ ἀρνοῦμαί τι κατηγορηματικῶς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κομμένο τὸ ἱλέκι (ἐπὶ εἰλημμένης ἀποφάσεως) αὐτόθ. — Γ.Ξερόπ., Ἀφροδ., 68, Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 2, 101. Τέσσερα καὶ τέσσερα, κομμένο τὸ ἱλέκι (εἶναι τετελεσμένον τὸ γεγονὸς καὶ δὲν χωρεῖ συζήτησις) Νάξ. (Κωμιακ.) Τοῦ κόβου ἓνα γιλέκου (τὸν δέρνω) Στερελλ. (Ἄχυρ.) Τό'κοψε γελέκι (ἔφυγε ταχέως. Συνών. φρ. ἔγινε λαγὸς-καπνός, τὸ 'κοψε λάσπη.) Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1927, 235. Ὡς τὸ γελέκι (νοεῖται εἶναι=εἶναι ἔτοιμος) αὐτόθ. Τοῦ κόβω γελέκι (τὸν κατηγορῶ) Λεξ. Δημητρ. Βγαίνω ἀπὸ ἱλεκιοῦ ὄξω (ἐξέρχομαι φορῶν μόνον τὸ γελέκι) Νάξ. (Ἀπύρανθ.). Τὸν δύνω ἀπὸ ἱλεκιοῦ (τὸν ἐνδύω, οἶονε γυμνὸν ὄντα) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Σὰν ὁ Τοῦρκος τὸ γελέκι (ἐπὶ ἀπειροκάλων καὶ ρυπαρῶς ἐνδεδυμένων) I.Βενιζέλ., Παροιμ.², 269, 26. Παροιμ. Τοῦ ῥ'λέξ'ἄς γυαλίξ' / τσ' ἢ τσοιλιά ἄς γουργουλίξ' (ἐπὶ τῶν ἐνδεῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν πολυτελεῖ ἐμφάνισιν εἰς βάρος τῆς συντηρήσεώς των) Λέσβ. || Ἀσμ.

Νά 'μουν εἰς τὸ γελέκισ-σου κουμβὴν ἀσημωμένο, μανδήλι Τσιλανιώτικο ἔς τὴ τσέπησ-σου βαρμένο Μεγίστ.

Βάρτε της τὸ ἐσλίκιν δης τὸ στενομανικᾶτον τζαὶ τὸ χρουσόγ-γελέτδιν δης τὸ ὁμορφοστηθάτον (ἐσλίκιν=βραχὺς γυναικεῖος χειριδωτὸς ἐπενδύτης) Κῶς.

Ὅλη μέρα σκάφτανε / τσαὶ τὴ νύχτα ράφτανε τ' ἀφειδικοῦ ποκάμισο / τσαὶ τῆς τσουρᾶς γελέτσι Πελοπν. (Μάν.)

Ἀπόξω ἀπ' τὸ πουκάμισο ἐβάλταν δὸ γιλέτσι τὸ βελουδένιο μὲ κουμβζὰ μβλεγμένα ἀπὸ μβρισίμι Ἀστυπ. — Ποίημ.

Τρεῖς μῆνους ἦταν ἄρρωστος, τρεῖς μῆνους κοιτασμένος. Σάπηκαν τὰ γελέκια του, ἔρρεψε ἡ λεβεντιά του Κ.Κρυστάλλ., Ἔργα 2, 46. 2) Βραχὺς πεποικιλμένος διὰ κεντημάτων ἐπενδύτης πορπούμενος εἰς τὸ στῆθος, φέρων ὅπισθεν ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν ὤμων κρεμαμένους χάριν κόσμου χειρίδας καὶ ἀποτελῶν ἐξάρτημα τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμασίας κοιν. 3) Βραχὺ ἀχειρίδωτον ἱμάτιον τῆς κοινῆς ἐνδυμασίας, φερόμενον ἀμέσως ὑπὲρ τὸ ὑποκάμισον καὶ φέρον συνήθως τρία ἢ τέσσαρα θυλάκια κοιν. : Φορεῖ σακκάκι χωρὶς γελέκο. Θὰ ράφης τὸ κουστούμι μὲ γελέκο ἢ χωρὶς γελέκο; κοιν. Ἡρθι τοῦ π'δὶ, φόραγι κόκκ'νου γιλέξ' Ἀλόνν. Ἀπὸ τὰ γουναρικά φτειάναμε γελέκια γιὰ τοὺς κυ-

νηγοὺς Ἀθῆν. Φόρα τὸ γιλέκι σου, μὴ βουδιᾶσης Πελοπν. (Γαργαλ.) 4) Ἀνδρικός ἐπενδύτης ἐξ ὑφάσματος εὐτελοῦς ποιότητος Σίκιν. 5) Γυναικεῖον βραχὺ χειριδωτὸν ἐνδυμα Κῶς. 6) Μέλαν ἐξωτερικὸν μάλλινον φόρεμα ἄνευ χειρίδων, διῆκον μέχρι τῶν γονάτων Πελοπν. (Οἶν.)

γελεκίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γελέκι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλήξεως -ίτσα. Τὸ βραχύτερον τοῦ δέοντος γελέκι 1, ὁ ἰδ.

γελεκόπον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γελέκι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλήξεως -πον, παρὰ τὴν -πουλο, δι' ἣν ἰδ. -πούλα.

Γελεκίτσα, ὁ ἰδ.

γελεκούδι τό, ἀμάρτ. γελεκούιν Κύπρ. (Μένουικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γελέκι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλήξεως -ούδι. Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν γυναικῶν βραχὺ ἀχειρίδωτον ἐνδυμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον μποῦστος.

γελεκωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. ἱλικουτὸ Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γελέκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., γελέκι 1, ὁ ἰδ.

γελέρμασιν τό, Κύπρ. ἑλέρμασιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yelermasi* = γεώμηλον.

Τὸ φυτὸν ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (*helianthus tuberosus*) τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων (*compositae*), τῆς τάξεως τῶν καμπανουλωδῶν (*campanulales*), τὸ κοινῶς λεγόμενον *κολοκάσι*. Συνών. *κολοκασούδι*, *μυρμηρινιά*, *πορτοκαλάσι*.

γέλιο τό, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καππ. (Ἀνακ.) γέλιον βόρ. ἰδιώμ. γέλ-λιο Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Τῆλ. γέλ-λιον Λυκ. (Λιβύσσ.) γέγιο Ἀπουλ. (Καλημ.) Σίφν. γέιο Κρήτ. (Λάκκ.) γέλτισο Ἀστυπ. γέλιο Ἀπουλ. γέλο Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) γέλο Ἀπουλ. (Μαρτ.) ἔλιο Κάλυμν. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γέλ-λιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γέλι Ἀπουλ. (Καλημ.) Εὐβ. (Βρύσ.) Κρήτ. Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γέλ' Ἡπ. (Ἰωάνν.) γέλι Ἀπουλ. γέλιος Κύπρ. Πληθ. θηλ. γελιές Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 66 καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1911), 68. Παρ' Ἡσυχ. τύπ. γέλιον ἐν γλώσσῃ «γέλων γέλωτα (ἢ γέλιον)», Πβ. καὶ Λέοντ. Γραμματ., Χρονογρ., 351, 3 «μυθολόγος τις γέλια ἀγαπῶν καὶ παιχνίδια». Ὁ τύπ. γέλι καὶ Βυζαντ. Ἰδ. Ν.Πολίτ., Παροιμ. 1, 26 «ξένος πόνος, ὄλον γέλι». Ὁ τύπ. γελιές πιθανῶς κατὰ τὸ χαρές. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους ἰδ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 52.

1) Ὁ γέλως κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Τσολλῖν.) Καππ. (Ἀνακ.) Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) : Ἀνάλατο - ἀνοιχτόκαρδο - ἄνοστο - δυνατὸ - κρύο - κρυφὸ - νευρικὸ - πειραχτικὸ - πνιχτὸ - σιγανὸ - τρανταχτὸ - ψεύτικον γέλιο κοιν. Ἀνάλατον-γέλ-λιον Λυκ. (Λιβύσσ.) Ζουρλό γέλιον Ἡπ. Κρύο ἔλιο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Εἰδά'ροξη τοῦ ἑλίου 'τον εὐτή; (τί ὀρεξιν ποὺ ἔχεις νὰ γελᾷς;) αὐτόθ. Ἡ γειτόνισσα μὲ γέλτσα τσαὶ χαρές λέει ἔς τὴ βασιλίτσα Ἀστυπ. Ὁ 'σ' 'αοῦ μι τσί γέλι ἐν' ἔγκι; (δὲν μοῦ λέγεις τί γέλιο εἶναι αὐτό;) Πραστ. Δὲ μ' ἀρέσει τὸ γέλι της Εὐβ. (Βρύσ.) Εἴχαμε γέλια καὶ χαρές Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Φρ. Εἶναι γιὰ γέλια (ἐπὶ γελοίων πραγμάτων) κοιν. Ἐγκει ἔγι γιὰ γέλια (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πραστ. Εἶναι ν-δοῦ γελ-λιού (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Τῆλ. Ἐσκασα - ἔσπασα - λύ-

